

เอกสารสรุปคำบรรยายครั้งที่ 13

นาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ของไทย

ประวัติ นาฏศิลป์ไทย

นาฏศิลป์ เป็นศิลปะแห่งการละคร พ็อนรำ และดนตรี อันมีคุณสมบัติตามคัมภีร์นาฏะหรือนาฏยะ กำหนดว่า ต้องประกอบไปด้วย ศิลปะ 3 ประการ คือ การพ็อนรำ การดนตรี และการขับร้อง รวมเข้าด้วยกัน ซึ่งทั้ง 3 สิ่งนี้เป็นอุปนิสัยของคนมาแต่ดึกดำบรรพ์ นาฏศิลป์ไทยมีที่มาและเกิดขึ้นจากสาเหตุตามแนวคิดต่าง ๆ เช่น เกิดจากความรู้สึกกระทบกระทั่งเอนทางอารมณ์ ไม่ว่าจะอารมณ์แห่งความสุข หรือความทุกข์แล้วสะท้อนออกมาเป็นท่าทาง แบบธรรมชาติและประดิษฐ์ขึ้นเป็นท่าทางลีลาการพ็อนรำ หรือเกิดจากลัทธิความเชื่อในการนับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เทพเจ้า โดยแสดงความเคารพบูชาด้วยการเต้นรำ ขับร้อง พ็อนรำให้เกิดความพึงพอใจ เป็นต้น

นอกจากนี้ นาฏศิลป์ไทย ยังได้รับอิทธิพลแบบแผนตามแนวคิดจากต่างชาติเข้ามาผสมผสานด้วย เช่น วัฒนธรรมอินเดียเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่เป็นเรื่องของเทพเจ้า และตำนานการพ็อนรำ โดยผ่านเข้าสู่ประเทศไทย ทั้งทางตรงและทางอ้อม คือ ผ่านชนชาติชวาและเขมร ก่อนที่จะนำมาปรับปรุงให้เป็นรูปแบบตามเอกลักษณ์ของไทย เช่น ตัวอย่างของเทวรูปศิวิระปางนาฏราช ที่สร้างเป็นท่าการรำรำของ พระอิศวร ซึ่งมีทั้งหมด 108 ท่า หรือ 108 กรณะ โดยทรงพ็อนรำครั้งแรกในโลก ณ ตำบลจิรัฏมพรัม เมืองมัทราส อินเดียใต้ ปัจจุบันอยู่ในรัฐทมิฬนาดู นับเป็นคัมภีร์สำหรับการพ็อนรำ แต่งโดยพระภราดร มูณี เรียกว่า คัมภีร์ภราดรนาฏยศาสตร์ ถือเป็นอิทธิพลสำคัญต่อแบบแผนการสืบสาน และการถ่ายทอดนาฏศิลป์ของไทยจนเกิดขึ้นเป็นเอกลักษณ์ของตนเองที่มีรูปแบบ แบบแผนการเรียน การฝึกหัด จารีต ขนบธรรมเนียม มาจนถึงปัจจุบัน

อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้เชี่ยวชาญที่ศึกษาทางด้านนาฏศิลป์ไทยได้สันนิษฐานว่า อารยธรรมทางศิลปะด้านนาฏศิลป์ของอินเดียนี้ได้เผยแพร่เข้ามาสู่ประเทศไทยตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาตามประวัติการสร้างเทวาลัยศิวิระนาฏราชที่สร้าง ขึ้นในปี พ.ศ. 1800 ซึ่งเป็นเวลาที่ไทยเริ่มก่อตั้งกรุงสุโขทัย ดังนั้นที่รำไทยที่ดัดแปลงมาจากอินเดียในครั้งแรกจึงเป็นความคิดของนัก ปราชญ์ในสมัยกรุงศรีอยุธยา และมีการ

แก้ไข ปรับปรุงหรือประดิษฐ์ขึ้นใหม่ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ จนนำมาสู่การประดิษฐ์ขึ้นใหม่ในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์จนนำมาสู่การประดิษฐ์ ทำทางรำรำและละครไทยมาจนถึงปัจจุบัน

ประเภท ของนาฏศิลป์ไทย

นาฏศิลป์ คือ การรำรำที่มนุษย์ได้ปรุงแต่งจากลีลาตามธรรมชาติให้สวยงามดงาม โดยมีดนตรีเป็นองค์ประกอบในการรำรำ

นาฏศิลป์ของไทย แบ่งออกตามลักษณะของรูปแบบการแสดงเป็นประเภทใหญ่ ๆ

4 ประเภท คือ

1. **โขม** เป็นการแสดงนาฏศิลป์ชั้นสูงของไทยที่มีเอกลักษณ์ คือ ผู้แสดงจะต้องสวมหัวที่เรียกว่า หัวโขม และใช้ลีลาท่าทางการแสดงด้วยการเดินไปตามบทพากย์ การเจรจาของผู้พากย์และตามทำนองเพลงหน้าพาทย์ที่บรรเลงด้วยวงปี่พาทย์ เรื่องที่นิยมนำมาแสดง คือ พระราชนิพนธ์บทละครเรื่องรามเกียรติ์ แต่งการเลียนแบบเครื่องทรงของพระมหากษัตริย์ที่เป็นเครื่องต้น เรียกว่าการแต่งกายแบบ “ยืนเครื่อง” มีจารีตขั้นตอนการแสดงที่เป็นแบบแผน นิยมจัดแสดงเฉพาะพิธีสำคัญได้แก่ งานพระราชพิธีต่าง ๆ

2. **ละคร** เป็นศิลปะการรำรำที่เล่นเป็นเรื่องราว มีพัฒนาการมาจากการละเล่น หุ่นละคร มีเอกลักษณ์ในการแสดงและการดำเนินเรื่องด้วยกระบวนลีลาท่ารำ เข้าบทร้อง ทำนองเพลงและเพลงหน้าพาทย์ที่บรรเลงด้วยวงปี่พาทย์มีแบบแผนการเล่นที่เป็น ทั้งของชาวบ้านและของหลวงที่เรียกว่า ละครในราชธานี ละครนอก ละครใน เรื่องที่นิยมนำมาแสดงคือ พระสุธน สังข์ทอง คาวี อิเหนา อุณรุท นอกจากนี้ยังมีละครที่ปรับปรุงขึ้นใหม่อีกหลายชนิด การแต่งกายของละครจะเลียนแบบเครื่องทรงของพระมหากษัตริย์ เรียกว่า การแต่งการแบบยืนเครื่อง นิยมเล่นในงานพิธีสำคัญและงานพระราชพิธีของพระมหากษัตริย์

3. **ระ และ ระบำ** เป็นศิลปะแห่งการรำรำประกอบเพลงดนตรีและบทขับร้อง โดยไม่เล่นเป็นเรื่องราว ในที่นี้หมายถึงรำและระบำที่มีลักษณะเป็นการแสดงแบบมาตรฐาน ซึ่งมีความหมายที่จะอธิบายได้พอสังเขป ดังนี้

3.1 **รำ** หมายถึง ศิลปะแห่งการรำรำที่มีผู้แสดง ตั้งแต่ 1-2 คน เช่น การรำเดี่ยว การรำคู่ การรำอาวูธ เป็นต้น มีลักษณะการแต่งการตามรูปแบบของการแสดง ไม่เล่นเป็นเรื่องราวอาจมีบทขับร้องประกอบการรำเข้ากับทำนองเพลงดนตรี มีกระบวนท่ารำ โดยเฉพาะการรำคู่จะต่างกับระบำ เนื่องจากท่ารำจะมีความเชื่อมโยงสอดคล้องต่อเนื่องกัน และเป็นบทเฉพาะสำหรับผู้แสดงนั้น ๆ เช่น รำเพลงช้าเพลงเร็ว รำแม่บท รำเมขลา-รามสูร เป็นต้น

3.2 **ระบำ** หมายถึง ศิลปะแห่งการรำรำที่มีผู้เล่นตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป มีลักษณะการแต่งการคล้ายคลึงกัน กระบวนท่ารำรำคล้ายคลึงกัน ไม่เล่นเป็นเรื่องราว อาจมีบทขับร้องประกอบการรำเข้า

ทำนองเพลงดนตรี ซึ่งระบำแบบมาตรฐานมักบรรเลงด้วยวงปี่พาทย์ การแต่งกายนิยมแต่งกายยืนเครื่อง พระนาง-หรือแต่งแบบนางในราชสำนัก เช่น ระบำสี่บท ระบำกฤดาภินิหาร ระบำฉิ่ง เป็นต้น

4. การแสดง **พื้นเมือง** เป็นศิลปะแห่งการรำรำที่มีทั้งรำ ระบำ หรือการละเล่นที่เป็นเอกลักษณ์ ของกลุ่มชนตามวัฒนธรรมในแต่ละภูมิภาค ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็นภูมิภาคได้ 4 ภาค ดังนี้

4.1 การแสดงพื้นเมือง ภาคเหนือ เป็นศิลปะการรำ และการละเล่น หรือที่นิยมเรียกกันทั่วไป ว่า “ฟ้อน” การฟ้อนเป็นวัฒนธรรมของชาวล้านนา และกลุ่มชนเผ่าต่าง ๆ เช่น ชาวไต ชาวลื้อ ชาว ยอง ชาวเขิน เป็นต้น ลักษณะของการฟ้อน แบ่งเป็น 2 แบบ คือ แบบดั้งเดิม และแบบที่ปรับปรุงขึ้น ใหม่ แต่ยังคงมีการรักษาเอกลักษณ์ทางการแสดงไว้คือ มีลีลาท่ารำที่แซมซ้ำ อ่อนช้อยมีการแต่งกายตาม วัฒนธรรมท้องถิ่นที่สวยงามประกอบกับการบรรเลงและ ขับร้องด้วย วงดนตรีพื้นบ้าน เช่น วงสะล้อ ซอ ซึง วงปี่จู้ วงกลองแวง เป็นต้น โอกาสที่แสดงมักเล่นกันในงานประเพณีหรือต้อนรับแขกบ้านแขกเมือง ได้แก่ ฟ้อนเล็บ ฟ้อนเทียน ฟ้อนควรวาน ฟ้อนสาวไหมและฟ้อนเจิง

4.2 การแสดงพื้นเมือง ภาคกลาง เป็นศิลปะการรำรำและการละเล่นของชนชาวพื้นบ้านภาค กลาง ซึ่งส่วนใหญ่มีอาชีพเกี่ยวกับเกษตรกรรม ศิลปะการแสดงจึงมีความสอดคล้องกับวิถีชีวิตและพื้ศ ความบันเทิงสนุกสนาน เป็นการพักผ่อนหย่อนใจจากการทำงาน หรือเมื่อเสร็จจากเทศกาลฤดูเก็บเก็บ เกี่ยว เช่น การเล่นเพลงเกี่ยวข้าว เต็นกำรำเคียว รำโทนหรือรำวง รำเถิดเทิง รำกลองยาว เป็นต้น มี การแต่งกายตามวัฒนธรรมของท้องถิ่น และใช้เครื่องดนตรีพื้นบ้าน เช่น กลองยาว กลอง โทน ฉิ่ง ฉาบ กรับ และโหม่ง

4.3 การแสดงพื้นเมือง ภาคอีสาน เป็นศิลปะการรำและการละเล่นของชาวพื้นบ้านภาค อีสาน หรือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือของไทย แบ่งได้เป็น 2 กลุ่มวัฒนธรรมใหญ่ ๆ คือ กลุ่มอีสาน เหนือ มีวัฒนธรรมไทยลาวซึ่งมักเรียกการละเล่นว่า “เซิ้ง ฟ้อน และหมอลำ” เช่น เซิ้งบั้งไฟ เซิ้งสวิง ฟ้อนภูไท ลำกลอนเกี่ยว ลำเต้ย ซึ่งใช้เครื่องดนตรีพื้นบ้าน ประกอบ ได้แก่ แคน พิณ ซอ กลองยาว อีสาน ฉิ่ง ฉาบ ฆ้อง และกรับ ภายหลังเพิ่มเติมโปงลางและโหวดเข้า มาด้วย ส่วนกลุ่มอีสานใต้ได้รับอิทธิพลไทยเขมร มีการละเล่นที่เรียกว่า เรือม หรือ เรือม เช่น เรือมลูด อันเร หรือรำกระทบสาก รำกระเนียบดิงต้อง หรือระบำตักแตน ต่าข้าว รำอาโย หรือรำตัด หรือเพลงอีแซว แบบภาคกลางวงดนตรี ที่ใช้บรรเลง คือ วงมโหรีอีสานใต้ มีเครื่องดนตรี คือ ซอด้วง ซอด้วง ซอคร้ว เอก กลองกันตรึม พิณ ระนาด เอกไม้ ปี่สไล กลองรำมะนาและเครื่องประกอบจังหวะ การแต่งกาย

ประกอบการแสดงเป็นไปตาม วัฒนธรรมของพื้นบ้าน ลักษณะท่ารำและท่วงทำนองดนตรีในการแสดง
ค่อนข้างกระชับ รวดเร็ว และสนุกสนาน

4.4 การแสดงพื้นเมือง ภาคใต้ เป็นศิลปะการรำและการละเล่นของชาวพื้นบ้านภาคใต้อาจแบ่งตามกลุ่มวัฒนธรรมได้ 2 กลุ่มคือ วัฒนธรรมไทยพุทธ ได้แก่ การแสดงโนรา หนังตะลุง เพลงบอก เพลงนา และวัฒนธรรมไทยมุสลิม ได้แก่ ร่องเง็ง ซำเปง มะโย่ง (การแสดงละคร) ลิเกฮูลู (คล้ายลิเกภาคกลาง) และซิดะ มีเครื่องดนตรีประกอบที่สำคัญ เช่น กลองโนรากลองโพน กลองปัดโพน ทับ กรับพวง โหม่ง ปี่กาหลอ ปี่ไหน รำมะนา ไวโอลิน อัครคอร์เดียน ภายหลังได้มีการปรับปรุงจากกิจกรรมในวิถีชีวิต ศิลปะต่างๆ เช่น ระเบิดร้อนแต่ การี่ดียง ปาเต๊ะ เป็นต้น

ดนตรี เพลงและ การขับร้องเพลงไทยสำหรับประกอบการแสดง

ดนตรีเพลง และการขับร้องเพลงไทยสำหรับประกอบการแสดง สามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มคือ ดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงนาฏศิลป์ไทย และเพลงไทยสำหรับประกอบการแสดงนาฏศิลป์ไทย และเพลงไทยสำหรับประกอบการแสดงนาฏศิลป์ไทย

1. ดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง นาฏศิลป์ไทย ประกอบด้วย

1.1 ดนตรีประกอบการแสดงโขน-ละคร

วงดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงโขนและละครของไทย คือ วงปี่พาทย์ ซึ่งมีขนาดของวงเป็นแบบวงประเภทใดนั้นขึ้นอยู่กับลักษณะของการแสดงนั้นๆ ด้วย เช่น การแสดงโขนนั่งราวใช้วงปี่พาทย์เครื่องห้า 2 วง การแสดงละครในอาจใช้วงปี่พาทย์เครื่องคู่ หรือการแสดงละครตีก๋าดำบรรพ์ต้องใช้วงปี่พาทย์ตีก๋าดำบรรพ์ เป็นต้น

1.2 ดนตรีประกอบการแสดงรำและระบำมาตรฐาน

การแสดงรำและระบำที่เป็นชุดการแสดงที่เรียกว่า มาตรฐานและระบำมาตรฐานนั้นเครื่องดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดง จะใช้วงปี่พาทย์บรรเลง อาจมีการนำเครื่องดนตรีบางชนิด เข้ามาประกอบตามลักษณะความจำเป็นของการแสดง เช่น ระบำกฤดาภินิหาร อาจนำเครื่องดนตรี ขิมหรือซอด้วง ม้าล้อ กลองตอก และกลองแต้ว มาบรรเลงในช่วงท้ายของการรำที่เป็นเพลงเชิดเงินก็ได้

1.3 ดนตรีประกอบการแสดงพื้นเมือง ดนตรีที่ใช้ประกอบการแสดงพื้นเมืองภาคต่างๆ ของไทยจะเป็นวงดนตรีพื้นบ้าน ซึ่งนับเป็นเอกลักษณ์ที่มีคุณค่าของแต่ละภูมิภาค ได้แก่

1. ดนตรีพื้นบ้านภาคเหนือ มีเครื่องดนตรี เช่น พิณเบ๊ยะ ซึ่ง สะล้อ ปี่แน ปี่กลาง ปี่ก้อย ปี่

ตัด ปี่เล็ก บ้าดไม้ (ระนาดไม้) ปาดเหล็ก (ระนาดดอกเหล็ก) บ้าดซ้อง (ซ้องวงใหญ่) ซ้องหุ่ย ซ้องเหม่ง กลองหลวง กลองแหว่ กลองปู้เจ้ กลองปู้จา กลองสะบัดไชย กลองมองเซิง กลองเต่งทึง กลองม่านและ กลองตะไลด์โปด เมื่อนำมารวมเป็นวง จะได้วงต่างๆ คือ วงสะล้อ ซอ ซึง วงปู้เจ้ วงกลองแหว่ วงกลองม่าน วงปู้จุม วงเต่งทึง วงกลองปู้จาและวงกลองสะบัดไชย

2. ดนตรีพื้นเมืองภาคกลาง เป็นเครื่องดนตรีประเภทเดียวกับวงดนตรีหลักของไทยคือ วงปี่พาทย์และเครื่องสาย ซึ่งลักษณะในการนำมาใช้อาจนำมาเป็นบางส่วนหรือบางประเภท เช่น กลองตะโพน และเครื่องประกอบจังหวะนำมาใช้ในการเล่นเพลงอีแซว เพลงเกี่ยวข้าว กลองรำมะนาใช้เล่น เพลงรำตัด กลองยาวใช้เล่นรำเถิดเทิง กลองโพนใช้เล่นรำวงและรำโพน ส่วนเครื่องเดินทำนองก็นิยมใช้ ระนาด ซอ หรือปี่ เป็นต้น

3. ดนตรีพื้นเมืองภาคอีสาน มีเครื่องดนตรีที่สำคัญ ได้แก่ พิณ อาจเรียกต่างกันไปตามท้องถิ่น เช่น ซุง หมากจับปี่ หมากตบเต่ง และหมากตีตโง่ง ซอ โป่งกลาง แคน โหวด กลองยาว อีสาน กลองกันตรึม ซอกันตรึม ซอด้วง ซอด้วงเอก ปี่อ้อ ปี่เตี๋ยง ปี่สไล เมื่อนำมาประสมวงแล้วจะได้ วงดนตรีพื้นเมือง คือ วงโป่งกลาง วงแคน วงมโหรีอีสานใต้ วงทุ่มโหม่ง และวงเจี๋ยงเมริน

4. ดนตรีพื้นเมืองภาคใต้ มีเครื่องดนตรีที่สำคัญ ได้แก่ กลองโนรา (กลองชาตรีหรือกลองตุ๊ก) กลองโพน กลองปืด กลองทับ โทน รำมะนา โหม่ง (ซ้องคู่) ปี่กาหลอ ปี่ไหน กรับพวงภาคใต้ (แกระ) และนำเครื่องดนตรีสากลเข้ามาผสม ได้แก่ ไวโอลิน กีตาร์ เบส อีคคอร์เดียนลูกแขก ส่วนการประสมวงนั้น เป็นการประสมวงตามประเภทของการแสดงแต่ละชนิด

2. เพลงไทยสำหรับประกอบการแสดงนาฏศิลป์ไทย

2.1 เพลงไทยประกอบการแสดงโขน ละคร รำ และระบำมาตรฐาน

เพลงไทยที่ใช้บรรเลงและขับร้องประกอบการแสดงนาฏศิลป์ไทย โขน ละคร รำ และระบำที่เป็นมาตรฐานนั้น แบ่งได้เป็น 2 ประเภทดังนี้

1. เพลงหน้าพาทย์ ได้แก่ เพลงที่ใช้บรรเลงหรือขับร้องประกอบอากัปกิริยาของตัวโขน ละคร เช่น การเดินทาง ยกทัพ ผู้รับ แปลงกาย และเพลงหน้าพาทย์ที่ใช้ในการรำและระบำ เช่น รำ โคมเวียน ชำนาญ ตระบองกัน เป็นต้น

2. เพลงขับร้องรับส่ง คือ เพลงไทยที่นำมาบรรจู้ไว้ในบทโขน-ละคร อาจนำมาจากเพลงตับ เพลงเถา หรือเพลงเกร็ด เพื่อบรรเลงขับร้องประกอบการรำบทหรือใช้บทของตัวโขน ละครหรือเป็นบท

ขับร้องในเพลงสำหรับการรำและระบำ เช่น เพลงข้าปี เพลงขึ้นพลับพลา เพลงนกระจอกทอง เพลงลมพัดชายเขา เพลงเวสสุกรรม เพลงแขกตะเข้ เพลงแขกเจ้าเซ็น เป็นต้น

2.2 เพลงไทยประกอบการแสดงพื้นเมือง เพลงไทยที่ใช้ประกอบการแสดงนาฏศิลป์พื้นเมือง เป็นบทเพลงพื้นบ้านที่ใช้ บรรเลงและขับร้องประกอบการแสดงนาฏศิลป์พื้นเมือง โดยแบ่งออกตามภูมิภาคได้ดังนี้

1. เพลงบรรเลงและขับ ร้องประกอบนาฏศิลป์พื้นเมืองภาคเหนือ เพลงบรรเลงประกอบการฟ้อนเล็บ ได้แก่ เพลงแหง่หลวง ฟ้อนเทียน เพลงลาวเสียงเทียน ฟ้อนสาวไหม ได้แก่ เพลงปราสาทไหวและเพลงลาวสมเด็จ ระบำซอ ได้แก่ ทำนองซออีและซอจ้อยเชียงแสนบรรเลง เพลงลาวจ้อย ต้อยตลิ่งและลาวกระแซ เป็นต้น

2. เพลงบรรเลงและขับ ร้อง ประกอบนาฏศิลป์พื้นเมืองภาคกลาง เพลงบรรเลงประกอบการเล่นเต้นกำรำเคียว ได้แก่ เพลงระบำชาวนา เป็นต้น

3. เพลง บรรเลงและขับร้องประกอบนาฏศิลป์พื้นเมืองภาคใต้ เพลงบรรเลงประกอบการแสดงลิเกป่า นิยมใช้เพลงประกอบการแสดงเซิ้งโปงลาง บรรเลงเพลงลายโปงลาง เซิ้งภูไท บรรเลงลายลำภูไทย เป็นต้น

4. เพลง บรรเลงและขับร้องประกอบนาฏศิลป์พื้นเมืองภาคใต้ เพลงบรรเลงประกอบการแสดงลิเกป่า นิยมใช้เพลงตะลุ่มโปง เพลงสร้อยสน เพลงดอกดิน การแสดงชุดรองเง็ง บรรเลงเพลงลาฮูคูอ เพลงมะอีนังลามา เพลงลานัง เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. ๒๕๔๕. สังคมศึกษา. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- <http://www.artmwk.50g.com/prawat.htm>

คำถามท้ายการบรรยายครั้งที่ 13

1. ให้นักศึกษาอธิบายบทบาทและความสำคัญของนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ในชีวิตประจำวัน
2. ให้นักศึกษาอธิบายถึงความคล้ายและแตกต่างของนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ ของไทยกับตะวันตกมาพอสังเขป
3. ให้นักศึกษาอธิบายถึงความชอบของตนถึงนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ว่ามีเหตุผลอย่างไร ซึ่งแตกต่างจากของดั้งเดิมไทยอย่างไร
4. นักศึกษาคิดว่านาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ไทยควรมีการอนุรักษ์หรือปรับปรุงสภาพอย่างไรบ้าง ยกตัวอย่างเหตุผลประกอบ
5. ให้นักศึกษายกตัวอย่างนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์ไทยมาสัก 1 ตัวอย่าง พร้อมกล่าวถึงความเหมาะสมหรือควรเปลี่ยนแปลงเพื่อความคงอยู่ต่อไปอย่างไรบ้าง